

LIBRIS | Margaret Sidney ^{we know} books

CINCI PEPPER MITITEI

ȘI CUM AU CRESCUT EI

TRADUCĂTOR — BOGDAN BUZDUGAN

PREȘANIA

Bucătărioara se liniștise de zarva și tărăboiul prânzului și arborând aerul de după-amiază căpătase o înfățișare festivă, așa cum se și cuvenea să aibă camera de zi a căsuței cafenii.

De-abia se lăsase soarele și toți micuții Pepper, în afară de Ben – cel mai mare din turmă –, se bucurau de „farmecul ceasului de pace,” cum numea mama lor acest moment din zi, când toți se strângeau laolaltă, îndeletnicindu-se cu treburi mai liniștite. *Farmecul* acesta era oricum tot ce le mai rămăsese, căci în ultima vreme avuseseră numai greutate; și de când le murise tatăl, Fronsie fiind atunci mică de tot, doamna Pepper fusese nevoită să muncească din greu ca să aibă ce le pune pe masă și să plătească chiria. Era, de altfel, dintotdeauna obișnuită să dea piept cu viața, așa că n-avea cum să se lase tocmai acum înfrântă. Îmbărbătându-se și zâmbind în toată vremea, migălea zi de zi la cusut haine, croit și reparat tot felul de lucruri. Vedeă în același timp cu mare mândrie ceea ce era de netăinuit: copiii săi zgomotoși creșteau fericiți alături de ea, alinându-i sufletul și făcând din căsuța cafenie un cerc de voie bună și bucurie.

„Sărmanii,” își spunea ea adesea, „n-au parte de nicio educație, cresc așa, la întâmplare.” Și apoi, strângând din buze, își relua cu și mai mare însuflețire lucrul. „Trebuie neapărat să-i dau la școală, dar nu știu cum să fac.” O

data sau de două ori chiar avu gândul: „Acum, a venit clipa!”, dar iată că nu mai veni, căci lăsându-se un frig cumplit odată cu sosirea iernii, banii se duseră mai repede ca oricând pe hrană și lemne. Iar apoi, când totul părea a se limpezi, atelierul fu luat în primire de altcineva, și pentru o lungă perioadă de timp comenzile începură a veni mult mai rar, ceea ce îi dădu peste cap toate socotelile, fiind nevoită astfel să apeleze la puținele sale economii. Cu toate astea, mereu își spunea: „Va veni și vremea lor, fiindcă e musai să vină.” Și, înviorându-se, se puna din nou pe treabă.

Toți copiii, mari și mici, nu știau cum să-și mai ajute mama, dar în sufletul lui Ben și al lui Polly pornirea aceasta creștea mai mult în intensitate, încât pur și simplu nu se mai puteau gândi la altceva. Făureau în secret planuri mărețe, căutând ca într-o bună zi să o dea gata de-a dreptul pe mama lor. Dar acestea erau, desigur, lucruri pe care le vorbeau doar între ei.

Polly avea zece ani, iar Ben era doar cu un an mai mare. Ceilalți trei frați mai mici din gașca „micușilor Pepper,” cum erau numiți tot timpul, îi aveau pe ei ca model, străduindu-se în toată vremea să le câștige dragostea. În general, tot ce nu puteau ei face, duceau la capăt frații mai mari.

— O, Doamne! exclamă Polly, stând în colț la geam, în timp ce-și ajuta mama să smulgă firele ce ieșeau dintr-o haină pe care tocmai o cususe. Trăgând apoi nervoasă de mâneca hainei, zise: Tare aș vrea să avem lumină pe săturate!

— Dar n-ai nevoie de lumină ca să scarmeni haina asta, spuse doamna Pepper, trăgând cu grijă firul pe un mosor vechi. Ai grijă, Polly, să nu rupi firul, că e scump!

— Nu m-am putut abține, zise îmbufnată Polly, și uite că s-a rupt. Parcă acum totul s-a scumpit! Aș vrea să avem o mulțime de sfeșnice, le-aș aprinde pe toate ca să am măcar o noapte lumină pe săturate.

— Da, ca apoi să rămâi pentru tot restul anului fără pic de lumină? zise doamna Pepper, oprindu-se să dezlege un nod. Și, adoptând un ton sentențios, adăugă: Oamenii care fac așa, rămân tot timpul fără sfeșnice.

— Și câte ai vrea să ai, Polly? întrebă curios Joel, lăsându-și jos ciocănelul și privind la ea cu mare interes.

— Oh! Aș vrea să am două sute de sfeșnice! zise Polly cu hotărâre. Și le-aș arde deodată pe toate.

— Două sute de sfeșnice! repetă după ea Joel, uluit peste măsură. Măi să fie, ce de sfeșnice!

— Nu vorbi urât, Joel! îl mustră energic Polly, oprindu-se să-și ridice de jos mosorul care acum se răsucea singur. Nu e frumos!

— Nu e mai rău decât a-ți dori lucruri pe care nu le poți avea, îi replică Joel. Nu cred c-ai fi în stare să le dai la toate foc deodată, adăugă el.

— Ba da, aș face asta! răspunse la rândul ei Polly, fără a sta prea mult pe gânduri. Dacă aș putea, le-aș aprinde deodată pe toate. Ei, da! Pe toate, Joel Pepper!

— Oh! spuse micuțul Davie, oftând îndelung. Îți dai seama că ar fi ca în Rai, Polly! Nu crezi că ar costa totuși prea mult?

— Nu-mi pasă! zise Polly, fâțâindu-se în scaun și rupând alt fir. Vai, n-am vrut, mami! Oricum ar fi, nu mi-ar păsa de bani! Știu măcar că am avea și noi o singură dată destulă lumină.

— Ai vrea să dai foc la casă?! Două sute de sfeșnice! Cine a mai auzit de așa ceva? zise doamna Pepper.

— Dar ar putea arde toate? întrebă Fronsie, neliniștită, ridicându-se de la locul ei unde stătea ghemuită lângă David pe podea, uitându-se la Joel cum răzuiește învelitoarea unei cutii vechi. Mutându-se acum lângă Polly, aștepta cu nerăbdare răspunsul ei.

— Dacă ar arde? spuse Polly. Am terminat, mămico! Îi puse apoi în poală haina mamei. Cred că ar arde, dragă Fronsie.

Și zicând asta, o prinse de subsuori pe fetiță și începu a o învărti prin bucătăria până când amândouă își spuseră că e timpul să se oprească.

— Atunci, spuse Fronsie, când Polly o lăsă jos, aproape fără suflare după ultima mare rotire, chiar că aș vrea să putem face asta, Polly! Chiar acum! și însuflețită de acest gând, Fronsie își strânse mânuțele grăsunе.

— Uau! zise Polly, privind în sus, la orologiul vechi din colț. E cinci și jumătate, acuși vine și Ben acasă!

Și începu îndată să așeze masa. Pentru câteva momente, nu se mai auzi decât hârșăitul mesei vechi, trase acum în mijlocul camerei, fâlfăitul feței de masă și tot freamătul pregătirilor premergătoare venirii lui Ben. Polly se foia de ici colo, tăind pâinea și aducând la masă vasele; se oprea din când în când doar pentru a le vorbi și a-i împăca pe cei doi băieți, care erau tare pleoștiți pentru că trebuia să-și strângă jucărelele.

Fronsie însă era tot cu gândul la ce-i spusese Polly. Își tot spunea: „Două sute de sfeșnice, îți dai seama!” Privi la lumânările topite și de jur împrejur la pereții afumați, iar apoi la vechea sobă neagră, care nu mai avea

decât niște jar mocnit, aruncând la urmă o privire peste toată bucătăria – încerca să-și închipuie cum ar arăta acea încăpere astfel luminată. Și cu gândul la nemai-pomenita strălucire și căldură, se trezi chiar strigând a uimire: „Vaaai!”

— Dumnezeule! spuse Polly, trăgându-și repede mâna din dulapul uzat aflat într-unul din colțurile camerei. Ce m-ai speriat, Fronsie!

— Și o să se mai stingă vreodată? întrebă pe un ton grav copila, rămasă tot acolo unde o lăsase Polly.

— Ce anume? Despre ce vorbești, Fronsie?

— Cum despre ce? Lumânările alea multe și frumoase.

— Vai de capul meu! strigă Polly, râzând ușor. N-ai uitat! Da... și nu. Adică, vreau să spun, Fronsie, că dacă am avea toate aceste lumânări, nu le-am lăsa să se stingă niciodată.

— Niciodată? întrebă Fronsie, și băgându-se în Polly sări puțin în sus, făcând-o aproape să scape pe jos tot ce mai ducea acum la masă. Chiar niciodată, Polly?

— Niciodată, îi zise Polly. O să le ținem pe toate! Ia uite, a venit Ben!

Ușa se deschise și Fronsie, cu un strigăt de mare încântare, sări în brațele fratelui ei.

— E așa frumos să vii acasă! spuse Ben și fața sa plinuță se luminează toată. E gata masa, Polly?

— Da, zise Polly, adică e gata, doar că... și se duse după șorțul lui Fronsie.

— Cândva, zise Fronsie, cu gura pe jumătate plină, când aproape că terminau de mâncat, o să fim nemaipomenit de bogați. O să fim, Ben, ai să vezi!

— Ei, nu mai zi, puișor! spuse Ben, uluit la culme.

— Da! zise Fronsie, încuviințând din căpșorul bălai, cu un aer înțelept. Aplecându-se apoi către ceașca cu lapte îndoit cu apă, căută să vadă dacă nu cumva scăpase Polly din greșeală acolo niște zahăr – ceea ce făcea, de altfel, de fiecare dată. Da, Bensie, o să fim putred de bogați!

— Atunci, aș vrea să fim încă de pe acum bogați, spuse Ben, luând altă felie zdravănă de pâine neagră, ca să prindem și ziua de naștere a mamei, și privi apoi cu tristețe la Polly.

— Da, zise Polly, ce frumos ar fi să o putem sărbători!

— Nu-mi mai trebuie altă sărbătoare, zise doamna Pepper, mi-e de ajuns să mă uit la voi și simt că sunt, cu adevărat, bogată. Tot ce îmi doresc este să rămânem toți uniți, dragii mei, și să fiți bine crescuți, ca micuței noastre case cafenii să nu-i fie rușine cu noi.

— Ei, bine, îi spuse Polly lui Ben, plină de încredere, odată ce masa fusese trasă din nou la perete, vasele spălate, șterse și puse înapoi în blidar, mie nu-mi pasă, știu doar că trebuie să încercăm să-i sărbătorim cumva ziua mamei.

— Și cum ai de gând să faci asta? o întrebă Ben, care de felul lui avea o minte mai practică și de obicei nu prea ținea pasul cu fanteziile lui Polly.

— Nu știu, dar trebuie să reușim cumva!

— Hmm... asta nu e bine, spuse Ben, cu oarecare dispreț. Văzând însă chipul lui Polly, adăugă cu blândețe: Să ne gândim că poate găsim noi ceva.

— Oh, știu! strigă cu mare încântare Polly. Știu exact ce ne trebuie, Ben! Să-i facem o prăjitură, una mare, știi tu...

LIBRIS | We know books

— Își va da seama că o faci, spuse Ben. O va miroși și așa n-o să mai fie nicio surpriză.

— Nu, n-o să-și dea seama. Ai uitat că mâine se duce s-o ajute pe doamna Henderson? E tocmai momentul potrivit! Iar apoi, continuă Polly, îi putem distra atenția și după ce se întoarce acasă; plus că o să-mi spună bunica Bascom cum să fac prăjitura. Știi doar că noi n-avem decât făină neagră, Ben! Chiar acum mă duc la ea să-i cer ce ne mai trebuie.

— Oh, nu! strigă la ea Ben, prinzând-o de braț exact când era gata să-și ia zborul. Atunci mami sigur va afla... Mai bine aștepti până mâine. Și apoi, Polly..., Ben se opri nevoind să o descurajeze de la bun început, doar știi că soba o să facă în toate felurile!

— N-o să facă în niciun fel! zise Polly, repezindu-se spre cuptor, să-l cerceteze îndeaproape. Dacă face figuri, îl zgâlțâi pe boșorog de nu se vede!

Așadar, de îndată ce mama ieși pe ușă a doua zi, dis-de-dimineată, Ben fiind și el deja plecat să taie lemne pentru cântărețul Blodgett, Polly își adună toate puterile, începându-și numaidecât pregătirile în preajma cuptorului lor vechi. Se trezise de astă dată mult mai devreme, așa că de cum își văzură mama plecând, copiii o rugară într-un suflet pe Polly să se zorească cu treaba.

— E aproape unsprezece, Polly Pepper! N-ai să termini la timp tot ce ai de făcut! zise Joel, care se foia de ici colo, tare dornic să ajute și el.

— O, nu e adevărat, Joel, îi răspunse Polly, îmbujorată toată la față și cu brațele pline de tot felul de lucruri, uitându-se în timp ce vorbea și la orologiu. Nu e decât nouă și un sfert. Ai grijă, Fronsie! N-ai să poți ridica singură învelitoarea. Ajut-o, Davie!

— Nu, lasă-mă pe mine! strigă Joel, țâșnind înainte. Acum e rândul meu! Dave a prăjit pâinea.

— Așa e, am uitat, zise Polly, băgând alte lemne în sobă, îndesându-le cu îndemănare. Focul întezit n-are cum să strice. O să-i facem mamei o prăjitură pe cinste!

— Și o să fie așa mare, strigă Fronsie, sărind pe vârful degetelor, încât mama n-o să știe ce să facă cu ea, nu-i așa, Polly?

— Da, așa cred și eu, zise cu voioșie Polly, adăugând și mai multe lemne. O, Doamne, s-a dus chitul pe care l-a pus Ben, și-acum o să iasă tot fumul!

— Da, gaura e din ce în ce mai mare, Polly! zise Joel, uitându-se și el de jur împrejurul sobei.

— Și acum ce ne facem? spuse Polly, cuprinsă de mare frământare. Din nou crăpătura aia nenorocită! Și Ben tocmai acum a trebuit să plece la domnul Blodgett.

— Fug eu să îl chem încoace, strigă cu mare însuflețire Joel. În zece minute ți-l aduc!

— Oh, nu, Joel! strigă Polly îngrijorată. Nu cred că ar fi bine să-l iei de la treaba lui, mamei sigur nu i-ar plăcea așa ceva.

— Și atunci, ce-ai de gând să faci? întrebă Joel, oprindu-se în pragul ușii.

— Asta nu știu încă sigur, spuse Polly, lăsându-se în genunchi să vadă mai de aproape gaura de la sobă. Cred că va trebui să o astup cu hârtie.

— N-o să stea, o luă în derâdere Joel. Nu știi că am încercat și săptămâna trecută?

— Știu, spuse Polly, oftând ușor și așezându-se pe podea, unde stătu nemișcată pentru câteva clipe, cu brațele înnegrite de fum întinse.

— Deci nu poți s-o repari? o întrebă Davie, apropiindu-se de ea cu un aer serios. Atunci, e clar că nu mai putem face prăjitura.

— Nu vă temeți, exclamă Polly, sărind în picioare, prăjitura o facem noi până la urmă! Hei, moșneag pocit ce ești (despre cuptor fiind vorba), ia uite ce-ai făcut! Ba da, pot să o repar. Joel, adu-mi cât de repede niște hârtie!

— Altceva în afară de almanah nu găsesc, pot să-l iau? spuse Joel, scotocind prin toată casa.

— O, Doamne, nu! strigă Polly. Pune-l înapoi, Joel! Trebuie să mai fie ceva hârtie în magazie.

— Nu e nici acolo, zise iute micuțul Davie. Am folosit-o cu Joel la făcut zmeie.

— O, Doamne! gemu Polly. Nu știi ce-o să ne facem! Doar dacă..., și o clipă se opri ca luminată de o idee strălucită. Mă lăsați să folosesc zmeiele, băieți?

— N-avem cum, zise Joel, au zburat departe, și acum cine știe pe unde or fi făcute bucăți.

— Ei, bine, copii, replică atunci Polly, întorcându-se fioroasă către ei, și asta mai mult fiindcă era toată unsă de funingine, trebuie neapărat să facem rost de hârtie sau de altceva cu care să astupăm gaura asta!

— Știi eu! zise micuțul Davie și, fără să mai spună ceva, o zbughi din cameră, ca după numai câteva clipe să vină cu o bucată de piele veche de la un vârf de bocanc, unul dintre lucrurile sale cele mai de preț. Poți s-o tai, ca să o potrivești apoi cât mai bine.

— Ești un băiat tare bun, Davie! E un dar minunat pentru ziua mamei!

— Aș fi dat și eu un vârf de bocanc, spuse Joel, uitându-se mohorât la bucata prețioasă de piele pe care Polly o făcea acum bucățele. Să fi avut așa ceva, dar cum eu n-am nimic...

— Știi că ai fi făcut-o, Joel, îi zise cu blândețe Polly. Ei, acum, cred că o să stea cum trebuie.

Astfel, cu ajutorul băieților, încurajată și de strigătele de încântare ale lui Fronsie, pielea fu repede îndesată în gaură și un foculeț începu a se înfiripa timid.